

Hola,

Soc la Núria Paituví i em presento a les primàries de Arenys de Munt .

Voldria presentar-me perquè, encara que molts em coneixeu, segurament molts d'altres no sabeu qui soc i es per això que vull que, a través d'aquestes ratlles, pugueu fer-vos una idea.

Ja fa un munt d'anys que vaig venir al mon a Arenys de Munt i concretament a casa, a la Plaça de l'Església número 1 (llavors els parts eren a casa i no al hospital com ara) a Cal "Carnisser Nou", com en deien de casa llavors, perquè el meu avi, que era fill de Vallgorguina, s'havia instal·lat de carnisser a Arenys de Munt.

Els meus pares, com tots els pares, varen estar molt contents amb el meu naixement. El meu pare era vidu i tenia 3 nois quan es va casar amb la meva mare, la Nati, que havia vingut de l'Aragó, concretament d'un poblet de Terol i, després de 3 nois, que arribés una nena va ser una alegria doble.

Per tant vaig créixer entre nois, tot i que una mica grans, o sia que més que germans, que també, eren com els meus herois i tots estaven per mi.

El pare feia anar una parada de carnisseria a Arenys de Mar i varen decidir amb la mare de posar-ne una de Pesca Salada al mercat de Arenys de Munt.

La meva mare havia treballat a Barcelona a una casa on també feien llegums cuites i el pare va pensar ampliar el negoci i així va ser com va néixer Ca "la Nati". (El nom el va posar la gent del poble, perquè suposo que de "Paituvís" n'hi havien molts).

A la Plaça de l'Església, doncs, va transcórrer la meva infància i adolescència i molta part de la meva vida.

Als tres anys els hi vaig dir als pares que volia anar a l'escola perquè veia a passar els nens, però encara no tenia l'edat i jo plorava perquè hi volia anar. El pare estava molt orgullós de l'escola Sant Martí perquè durant la República, i sent ell tinent d'alcalde, havien construït l'escola i ell havia fet els tractes amb els propietaris per aconseguir el terreny. Potser perquè sempre parlava de l'escola em devien venir ganes de anar-hi.

Ben aviat vaig poder provar-ho i el cert es que em va agradar molt, encara que era molt

diferent als nostres dies, vaig ser molt feliç a la escola i em sembla que també vaig ser una bona alumna.

Vaig cursar primària i m'hagés agradat poder fer quelcom més, però llavors era quasi impossible i menys una noia. De totes maneres, la meva millor amiga Montse i jo, que érem inseparables i continuem sent tant bones amigues com sempre, varem plantejar a la mestre poder cursar algun estudi més a la mateixa escola i la sra. Pagès, a qui sempre l'hi agraiem, ens va agafar de 5 a 6 de la tarda, ara seria un extra escolar, i varem cursar estudis de calcul mercantil i comerç. Aquests estudis després em van servir per a gestionar la botiga. Òbviament el pare va estar molt content.

Recordo amb molta alegria els dies d'escola i és que els amics encara els conservo, amb els qual encara m'agrada molt poder xerrar-hi sempre que puc.

La meva joventut també va transcórrer aquí al poble, jugant sempre al carrer sobretot amb la gent del carrer Nou i Vell. Podria explicar mil anècdotes d'aquells dies. Vull destacar la meva participació en el grup d'Escoltes o, mes ben dit, Noies Guies que varem començar a Arenys de Munt sota la tutela de Mossèn Costa Pau i que va influir força en el nostre estil de vida, no podem oblidar que era l'època de la dictadura franquista, gràcies a aquesta activitat vam poder ser una mica lliures.

Als 32 anys, i després de haver viatjat una mica, vaig conèixer al meu marit i me'n vaig anar a viure a Londres. Allà va néixer la meva única filla i allà vaig conèixer una forma molt diferent de viure.

Justament la meva arribada va coincidir amb unes eleccions, que va guanyar Mrs. Thatcher, i em van fer molta gràcia els debats, el porta a porta, quan venien a casa a explicar-te el seu programa polític, els cotxes al carrer fent propaganda i, sobretot, la gent involucrant-se, ja que molts posaven propaganda del partit que volien votar a les finestres i així podies veure una finestra amb un cartell dels 'Tory' i un altre amb els 'Labour'.

Molt més tard la sorpresa va ser superior quan em varen explicar que el Diputat del teu sector estava obligat, un cop al mes, atendre als ciutadans que volien fer-li qualsevol consulta, en un despatx a l'ajuntament del barri o a la biblioteca.

Particularment jo vaig tenir un problema amb un rebut de la llum i el Diputat, i el seu equip, m'ho varen solucionar.

En aquell moment el meu anglès era una mica 'macarrònic' i vaig decidir agafar l'oportunitat que em donava la vida i em vaig posar a estudiar fins treure'm el títol 'Advance' i després el 'Proficiency' dels exàmens de Cambridge .

Quan la meva mare es va jubilar de la botiga, vaig decidir tornar i ferme'n càrrec del negoci. Però la meva visió de la vida i especialment de la política havia canviat radicalment.

Després del 1979, quan va acabar el franquisme, dos dels meus germans van entrar a formar part de l'ajuntament i, com podeu imaginar, a casa sempre hi havia debat, sobretot perquè pertanyien a partits diferents i el meu pare, que havia estat regidor durant la República, sempre acabava donant consells a tots dos i, com no, discutint sobre com fer les coses.

Abans de casarme, formava part de La Coral del Remei, on hi vaig entrar poc després de la seva formació l'any ..1973.. i on erem tots com una gran família. Quan em vaig casar, varen venir a cantar al meu casament a la capella de Santa Cecília a Torrentbó i va ser curiós perquè hi havia més cantaires que convidats a la boda.

Quan vaig tornar de Londres doncs em vaig tornar a afegir a la Coral on vaig arribar a ser la presidenta durant uns anys.

També vaig participar a l'ABIC (Associació de Botiguers i Comerciants d'Arenys de Munt) on també arribaria a ser la seva presidenta.

Al mateix temps, vaig formar part de l'AMPA de l'escola Sant Martí, on la meva filla estava escolaritzada.

També, i com no, vaig col·laborar amb la Breda de Plaça. Com a Ca la Nati tenia uns fogons grans cada any fèiem una bona xocolatada!!

I durant molts anys he estat ensenyant anglès a joves d'Arenys de Munt, a casa i a l'institut, amb els quals he tutelat viatges a Londres perquè practiquessin l'idioma.

Finalment arriba l'any 2011 en que em pregunten si vull entrar a formar part de l'Assemblea de la CUP i anar a les llistes per les eleccions municipals i, com comprendreu, amb l'ambient polític que sempre he viscut a casa, que el dec portar a dintre, i les ganes de fer país, allà que hi vaig anar i és on actualment milito. Actualment sóc regidora de l'Ajuntament d'Arenys de Munt per la CUP.

També des del 2015 formo part del Patronat de la Residència Verge del Remei, ajudant a prendre les millors decisions per a les persones grans que hi resideixen als preus el màxim d'assequibles possible.

Perquè em presento a les Primàries? Senzillament perquè arribat aquest moment, crec que la unitat de tots es indispensable i, encara que molts partits pensen que es millor anar per lliure, jo ho veig diferent: crec fermament que la República Catalana la farem el poble. A l'igual que ens varem aixecar l'1 d'octubre, ara hem de tornar a fer el mateix, entre els ciutadans ens hem d'ajudar, ens hem d'ajuntar per tornar a guanyar i els partits polítics ja vindran.

Vull una Catalunya lliure i sobirana.

Vull recuperar aquella República de la que el meu pare es sentia tan orgullós!

I, sobretot, ho vull viure i veure. No vull esperar anys i panys, o no veure res de res.

És per aquest motiu que des de l'Assemblea de la CUP varem decidir donar suport a les primàries i jo em vaig decidir a formar-ne part perquè, com he dit, crec que el poble es qui farà la feina!

Ara bé, no solament penso amb la independència, sinó que també penso en el poble on vaig néixer, créixer i on penso morir: Arenys de Munt.

Arenys de Munt es part de la meva vida, me l'estimo de tot cor i m'agradaria fer millores, com no, de coses que penso que puc aportar.

Em preocupa molt l'habitatge social, més que res perquè he conegut un sistema diferent i eficient que l'utilitzava molta gent, quan estava a Londres, i veig que aquí en tenim molt poc per la gent gran i pels joves que comencen a marxar de casa els pares que ho tenen cada vegada pitjor, a diferència del que passava a Londres.

Hi podem afegir els pisos tutelats, on la gent gran se sent independent sense estar desprotegida i, evidentment, per quan arriba el moment, una residència per a gent gran on poder ser-hi amb dignitat i pau.

També, i com a botiguera que he estat, em preocupa molt el comerç local. Un poble sense

comerç és un poble mort i la percepció, de fa anys, que si tenies un negoci ho tenies tot, a canviat i molt. Ara és necessita molt d'esforç, molt de treball, molt d'aprenentatge i jugar-te molts diners per poder muntar un negoci, s'ha de tenir moltes ganes i ser molt emprenedor. Per això els nostres comerciants necessiten que l'ajuntament els faci molt costat perquè les botigues fan poble, fan xarxa i fan comunitat. El meu parer és que és molt avorrit veure les mateixes marques, les mateixes botigues per tot arreu. Als pobles, cada botiga té la seva pròpia personalitat i ens fa únics.

I bé, em sembla que m'he estès mes del que en realitat volia i espero que amb aquesta presentació sapigueu una mica mes qui soc i el que vull .

I ara si us sembla ...Voteu-me !!

Nuri Paituví Soriano.